

# Буфет

## Артур Рембо

Дубовий, різьблений; він темний і похмурий,  
Од сивих добряків свій вигляд він бере;  
Буфет розкритий, тож сумна його натура  
Струмує звідтіля вже як вино старе;

Так повно в нім всього: і дрантя там чимало,  
Й пожовклої білизни, і клаптів запашних,  
Великих і малих, мережив, що зів'яли,  
Бабусиних косинок з грифонами на них;

І медальйони там, і пасемця волосся,  
Портрети і квітки сухі, їм довелося  
Зливати запах свій із запахом плодів.

Історій давнини ти згадуєш доволі,  
Казки розповісти бажання є тоді,  
Дверцята чорні лиш відчиняться поволі.